

עלויים לנה
אמלוי ה'תל"ב

"בכל מכל כל"

תשרי ה'תשע"ב

ערב ראש השנה - ד' תשרי
הי' תהא שנת נפלאות בכל

אנו תקוה שהקובץ ימלא את יעודו - להוסיף חיות ו'קאץ' בענינים אלו ובהתקשרותנו אל כ"ק אדמו"ר, ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד נזכה לראות 'מלך ביופיו' ולחוג יחד עמו בפשטות ובגשמויות את ימי החודש השביעי והמשובע ושנה זו תהי' "שנת נפלאות בכל מכל כל" - בגלוי ולמטה מעשרה טפחים בנפלאות הכי גדולות ודגולות - נפלאות הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו ובעגלא דידן ממש!

**"שׁוֹבָה ה', עֲדִמְתִּי; וְהִנַּחֲם, עַל־עַבְדֶּיךָ.
שִׁבְעֵנוּ בִּבְקֶר חֶסֶדְךָ; וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמְחָה, בְּכָל־יָמֵינוּ".**

כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה,
שנת גאולה אמיתית ושלימה
ועד תלמידי התמימים העולמי - 770

ערב ר"ה ה'תשנ"ב
בית חיינו 770
ברוקלין נ.י.

בכל
מכלל כל

אמרי כ'תל"ב
עליהם לנה

שיחת קודש

יום ב' דר"ה ה'תשנ"ב

בס"ד. התוועדות יום ב' דראש השנה ה'תשנ"ב

— שיחה א' —

המנהג להזכיר שמות רבותינו נשיאינו בהתוועדות זו

א. הסדר בהתוועדויות כגון אלו — להזכיר את שמותם של כל רבותינו נשיאינו, החל מלמטה למעלה (שזה קרוב ונוגע יותר אלינו) — נשיא דורנו שכולל גם את כל הנשיאים שלפניו, ולפניו אדמו"ר נ"ע שנשיא דורנו הי' בנו יחידו ממלא מקומו, ולפניו — אדמו"ר מהר"ש, ששייך במיוחד לחודש תשרי שהרי יום ההילולא שלו הוא ב"ג תשרי (בגימטריא "אחד"), כפתגם הידוע בזה "אחד באחד יגשו"ו — אדמו"ר מהר"ש ואדמו"ר הצ"צ (שהסתלקותו ב"ג ניסן), וכידוע שבין כל שאר בני הצ"צ היתה לאדמו"ר מהר"ש שייכות מיוחדת לאביו, ועד כדי כך, שהצ"צ דאג בחייו שהוא יהי' ממלא מקומו (מפני שבאם ח"ו תתעכב ביאת משיח צדקנו, וממילא יהי' הענין ד"ואל עפר תשוב"י — הי' עליו לדאוג לממלא-מקום), ולפני-זה — אדמו"ר האמצעי, ולפניו — אדמו"ר הזקן.

כולל גם אבות החסידות הכללית — המגיד, ולפניו — הבעש"ט, ששייכים במיוחד לחסידות חב"ד, ובב' האופנים שבזה: שבחסידות הכללית נכללת חסידות חב"ד, ושחסידות חב"ד כוללת את החסידות הכללית. וע"ד מה שמצינו בנוגע לאדמו"ר מהר"ש והצ"צ — שכל אחד מהם הוא גם כולל וגם נכלל בשני, וכמובן מהפתגם האמור — "אחד באחד יגשו"ו — דקאי הן על הגישה דאדמו"ר המהר"ש להצ"צ והן על הגישה דאדמו"ר הצ"צ להמהר"ש, שלכן לא מפרשים מיהו ה"אחד" בכדי לכלול את ב' האופנים. ואדרבה — שניהם נקראים באותו השם — "אחד".

וכאמור, היתה ביניהם שייכות מיוחדת עוד בחיי הצ"צ. ויש לומר הביאור בזה, על-פי מאחז"ל⁴ "אין מושחין מלך בן מלך אלא אם כן היתה שם מחלוקת".

(1) ל' הכי' — איוב מא, ח. (2) ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש (כפ"ח) (3) בראשית ג, יט. (4) רמב"ם הל' מלכים ספ"א. תשל"ו) ס"ע 35 ואילך. וש"נ.

ומכיון שבנוגע לנשיאותו של אדמו"ר מהר"ש "היתה שם מחלוקת", הי' צורך בקשר מיוחד מעין ענין המשיחה!

ב. והנה, אף ש"היתה שם מחלוקת", הרי מובן בפשטות שאין זה ענין של "מחלוקת" כפשוטה, אלא מחלוקת מלשון חלוקה והתחלקות בלבד, שזוהי "מחלוקת שהיא לשם שמים (זו מחלוקת הלל ושמאי)", שלכן "סופה להתקיים"⁵. דמכיון ששתי החלוקות הן "לשם שמים" לכן סופן להתקיים, שתיהן יחד. משא"כ "מחלוקת" כפשוטה אין שייך שתהא "סופה להתקיים", משום שקיום ומחלוקת הם סתירה מיניה וביה! דממה־נפשך: אם זוהי מחלוקת, היינו שרק א' מהדעות תתכן ולא שתיהן יחד, איך יתכן שיהי' לשתיהן קיום?!

ועל־דרך־זה הוא בנוגע למחלוקת בית הלל ובית שמאי — "מחלוקת שהיא לשם שמים". דאע"פ שבזמן הזה הלכה כבית הלל דוקא⁶, משא"כ דברי בית שמאי הם אך ורק בגדר ד"אלו ואלו דברי אלקים חיים"⁷, שם אלקים בלבד, ואילו בנוגע לשם הוי' — "והוי' עמו שהלכה כמותו"⁸, שענין זה שייך בזמן הזה לבית הלל דוקא — הרי איתא בכתבי האריז"ל⁹ שלעתיד־לכוא תהי' ההלכה בפועל — "והוי' עמו שהלכה כמותו" — כבית שמאי, סופן להתקיים, ואילו דברי בית הלל יהיו בגדר ד"אלו ואלו דברי אלקים חיים".

אלא¹⁰ שעפ"ז צריך ביאור בנוגע לטענה שיכולים בית הלל לטעון — היתכן, שלאחרי ריבוי שנים שהלכה נפסקה כדבריהם, בכחי' "והוי' עמו שהלכה כמותו", יגיע זמן שאז דבריהם יהיו אך ורק בגדר "אלו ואלו דברי אלקים חיים", בה בשעה שהכלל בכל עניני קדושה הוא ש"איין מורידין"!

יש לומר בזה, עכ"פ בדרך אפשר (ומסתבר לומר שזהו ודאי ג"כ) — ע"פ הידוע¹² שלעת"ל תהיינה כמה וכמה תקופות, ובמיוחד — ב' תקופות, ועפ"ז יש לומר, שמה שכתוב בכתבי האריז"ל שלעת"ל תפסק ההלכה כבית שמאי הוא רק בנוגע לתקופה הראשונה (משום שאז יהי' העולם במעמד ומצב ד"השם אורחותיו"¹³, וממילא לא יצטרכו להגיע למעלה זו שבבית־הלל שהיו "נוחין ועלובין"⁷), משא"כ בתקופה שלאחר־מכן תהי' ההלכה בפועל כשניהם יחדיו,

(10) בכ"ז — ראה קנטרס בענין "הלכות של תושבע"פ שאינן בטלים לעולם" (קה"ת תשנ"ב) ס"ב ואל"ך.
(11) ברכות כח, א. וש"נ.
(12) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 198 ואל"ך. וש"נ.
(13) מו"ק ה, סע"א. וראה לקו"ת שה"ש מח, רע"ג.

(5) אבות פ"ה מ"ז.
(6) ברכות לו, רע"ב. וש"נ.
(7) עירובין יג, ב. וש"נ.
(8) סנהדרין צג, ב.
(9) מ"ק"מ לוח"א יז, ב. הובא בלקו"ת קרח נד.
(8) רע"ג.

בית הלל ובית שמאי. והיינו, דכמו שמצינו שהקב"ה הוא "נמנע הנמנעות"¹⁴, ולכן למעלה ישנם ב' הקוין דמיימינים ומשמאילים גם יחד — "עד"זיה' בנוגע לבית הלל ובית שמאי.

כל ישראל נכתבו ונחתמו כבר בספרן של צדיקים גמורין

ג. ומזה מובן גם בנוגע לר"ה — יום הדין, שאין זה ענין של דין כפשוטו, אלא תכלית השלימות דקו השמאל, וממילא ברור שעתה כבר נכתב ונחתם כאו"א מישראל לאלתר בספרן של צדיקים גמורין¹⁵.

וע"ד מה שמצינו בבית-דין של מטה, דאע"פ שהם בית-דין, הרי ה"ושפטו העדה" צריך להיות דוקא באופן ד"והצילו העדה"¹⁶, היינו שעליהם להשתדל ככל היותר (אפילו אם בנוגע לעצמם הם מהדרים ומחמירים כו') לפטור את הנדון ולזכותו בדין. ועד כדי כך, ש"סנהדרי שראו כולן לחובה פוטרין אותו"¹⁷, היינו שהתוצאה מזה "שראו כולן לחובה" (תוקף קו השמאל) היא, שהוא נעשה אדם חפשי לגמרי, וממילא מובן שהוא חוזר לביתו הפרטי וכו'. [משא"כ כשיצא זכאי מצד שרבו המזכין על המחייבין, הרי מצד המחייבין לא ה' בזה הענין ד"והצילו העדה"].

ועפ"ז ברור, שבעמדנו עתה ביום הב' דר"ה — בטח כבר נכתבו ונחתמו כל ישראל לאלתר בספרן של צדיקים גמורין, כיון שע"י עשיית תשובה נעשה כל יהודי צדיק גמור (ו"משיח אתא לאתבא צדיקא בתויבתא"¹⁸).

ואף שהדין דיום הא' דר"ה הוא "דינא קשיא"¹⁹, הרי ודאי שע"י כל התפילות, וע"י העבודה בכל התקיעות במשך ר"ה — נתהפכו כל ענינים אלו לטובה, וכל ישראל נכתבו ונחתמו לשנה טובה ומתוקה בכל הענינים —

החל מהתקיעות הנקראות "תקיעות מיושב", ובכל ג' האופנים דתשר"ת תש"ת ותר"ת, וכזה גופא — כל א' מהם ג' פעמים כנהוג, ואח"כ ממשיכים ב"תקיעות מעומד", שגם בהן תוקעין בכל פעם ככל שלשת האופנים הנ"ל — תשר"ת תש"ת ותר"ת, ולאחר-מכן לאחרי מלכיות וזכרונות ושופרות בסיום התפילה מוסיפים עוד ל' קולות ע"ד ומעין ה"תקיעות מיושב" האמורות.

14) ראה שו"ת הרשב"א ח"א סתי"ח. הובא ונת' בס' החקירה להצי"צ לד, ב' ואילך. ובכ"מ.
15) ראה ר"ה טז, ב.
16) מסעי לה, כד"כ. וראה ר"ה כו, רע"א.
17) סנהדרין יז, סע"א. וראה לקו"ש חכ"ט ע' 113

ואילך. וש"נ.
18) ראה זח"ג קנ"ג, ב. לקו"ת דרושי שמע"צ צ"ב, ב. ובכ"מ.
19) פע"ח שער ר"ה פ"א. פ"ד. ועוד.

וכל זה – נוסף על התפילות דר"ה, ובמיוחד שלשת הענינים דמלכות וזכרונות ושופרות, שככל אחת מהן ישנם ריבוי פסוקים מתושב"כ שהם מהוים ראי' מן התורה על ענינים אלו²⁰. כולל גם בנוגע לברכת שופרות, כסיום מאחז"ל²¹ "ובמה בשופר", שא' הפירושים בזה דקאי על פסוקי שופרות²², שהם ראי' מן התורה על ענין השופר. ובפרט להגירסא שבתוספתא²³ – "שופרות כדי כו'" (ולא "במה בשופר" כגירסת הגמ').

ועד לסיום ברכת שופרות – "תקע בשופר גדול לחרותנו", דקאי על השופר גדול דלעת"ל. וכנהוג שאז הש"ץ מגביה את קולו במיוחד, עוד יותר מהגבהת הקול בברכות מלכות וזכרונות, ואפילו יותר מבברכת שופרות גופא עד לבקשה זו. ובמיוחד שהלשון "תקע" כולל לא רק לשון ציווי אלא גם לשון הבטחה, ויתירה מזו – לשון סיפור דברים, סיפור דבר שהי' כבר בעבר – שכבר היתה התקיעה בשופר גדול לחרותנו!

[וגם כשהש"ץ אינו יודע (ובמילא אינו מכוין) את כל הענינים שבברכה זו, הרי "מזלי" חזי"²⁴, ועאכו"כ שה"מזלי" דכל הציבור כולו (שהוא שלוחם, וכוללם יחד) "חזי"].

ובדאי "אילו זכינו" היינו נגאלים כבר אתמול מיד באמירת ברכות אלו, אלא שמפני איזושהי סיבה שאינה ברורה וידועה ומובנת כלל וכלל – נמצאים אנו עדיין בגלות!...

ובמיוחד, שלאחרי מלכות וזכרונות ושופרות ממשיכים בברכת "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", שהוא"ו ד"ותחזינה" – (נוסף להיותו וא"ו המוסיף) הוא גם וא"ו המהפך את העתיד לעבר²⁵, וממילא זוכים תיכף ומיד לגאולה, כך שכבר בעבר ישנו הענין ד"ותחזינה עינינו כו'". וממילא מובן גם בנוגע להמשך שלאחרי-זה – מתחיל מאמירת כל הקהל "מודים דרבנן", שענין זה הוא בתכלית השלימות – מפני שכאו"א מהם הוא בכחי' "מאן מלכי רבנן"²⁶, ומיד לאחר-מכן ממשיכים באמירת כל הציבור יחדיו "וכתוב לחיים טובים כל בני בריתך", ד"כל בני" לשון רבים דוקא קאי על כל ישראל יחד שנמצאים כולם במעמד ומצב ד"ואהבת לרעך כמוך"²⁷, ובזה מוסיפים "בריתך", דקאי גם ובמיוחד על ברית-בין-הבתרים שהקב"ה כרת עם "אחד הי'

20) ראה לקו"ש דרושי ר"ה נו, ג. מאמרי אדה"ו
תקס"ד ע' ריו.
21) ר"ה טז, סע"א. וש"נ.
22) ראה לקו"ש ו' תשרי תשי"ג. וש"נ.
23) ר"ה פ"א, יא.
24) ראה מגילה ג, א. וש"נ.
25) ראה פרש"י ר"פ נח. ועוד.
26) ראה גיטין סב, סע"א. זח"ג רנב, ב.
27) קדושים יט, יח.

אברהם²⁸, וממנו יורש כל יהודי את כל הענינים דברית-בין-הבתרים, ויתירה מזו — שהיא נעשית תיכף ומיד ברית חדשה ע"ד "תורה חדשה מאיתי תצא"²⁹.

וממילא מובן שה"וכתוב לחיים טובים" מתמלא תיכף ומיד בביאת הגאולה האמיתית והשלימה, כך שכשמשיכים אח"כ באמירת "וכל החיים יודוך סלה" — ההודאה היא על החיים טובים דהגאולה האמיתית והשלימה.

ועפ"ז מובן בפשטות, שתוכנה וענינה של התקיעת-שופר שתוקעים בסוף התפילה לאחר כל הענינים האמורים הוא — הענין ד"תקע בשופר גדול לחרותנו" בגאולה השלימה, אשר, תקיעה זו צריכה להיות במעשה כפועל! [אע"פ שתקיעת-שופר "חכמה היא ואינה מלאכה"³⁰].

ה'תשנ"ב — הי' תהי' שנת נפלאות בכל; בינה

ד. ובכל זה מיתוסף גם מצד הראשי-תיבות דשנה זו כפי שיהודים קוראים לה — הי' תהי' שנת נפלאות, שזהו הר"ת דארבעת האותיות הראשונות, שתוכנו, שהנפלאות הם באופן ד'הי' תהי' שזה מורה על תוקף, חוזק ונצחיות; ובה גופא באופן ד"שנת", היינו שהם חודרים בכל השינויים האפשריים הנכללים בשנה (ע"ד ענינו של ראש השנה שכולל את כל פרטי השנה, כמו שהראש כולל את כל פרטי האברים³¹). ולאחרי זה מוסיפים את האות החמישית — הגאולה החמישית — ב', ר"ת "בכל", שרומז במיוחד על יצחק אבינו שנקרא כן בכתוב, והרי הגאולה העתידה קשורה במיוחד עם יצחק. ונוסף לזה — יצחק קשור גם עם אברהם ויעקב, ששלשתם יחדיו הרי זה ג' הענינים ד"בכל מכל כל"³² (כמדובר לפני-זה).

נוסף לזה — ב' הוא ג"כ הר"ת ד"בינה", היינו שלאחרי שישנה השלימות ד"חכם בחכמה" צ"ל גם השלימות ד"הבן בכינה"³³, עם כל האופנים והענינים ד"בינה", ועד לאופן ד"בכל".

ה. וכל זה מוסיף עוד יותר בוודאות שכאו"א מישראל נחתם כבר ביום א' דר"ה בספרן של צדיקים, ועאכו"כ ביום ב' דר"ה.

ועד שמאחדים את כל חלוקות הזמנים והמקומות למציאות אחת, ועל אחת כמה וכמה — את כל בני ישראל עם כל עניניהם "כמוצא שלל רב"³⁴, כפי

28) יחזקאל לג, כד.

29) ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

30) שבת קיז, ב. וש"נ.

31) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, סע"א ואילך.

ובכ"מ.

32) ראה ב"ב טו, סע"ב ואילך.

33) ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ס"ע

עג ואילך. וש"נ.

34) תהלים קיט, קסב.

שואמרים זאת בפסוקי ההכנה לתקיעות, ובפרט, שלאחרי אמירת הש"ץ חוזרים כל הקהל יחד על כל הפסוקים, עד לפסוק האחרון והעיקרי "עלה אלקים בתרועה גו"³⁵, שפועלים עלי' בשם אלקים, עלי' שמתחילה כבר בב' הימים דר"ה, עד לשלימות בזה "ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו"³⁶ — יום הכפורים³⁷, כאשר בסיומו אומרים כל הקהל יחד ז' פעמים (לאחרי אמירת "שמע ישראל" פעם א' ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג' פעמים) "הוי" הוא האלקים" (וכמבואר במק"א³⁸).

ועוד ועיקר — שאח"כ מכריזים "לשנה הבאה בירושלים", וכידוע³⁹ פתגם וביאור נשיא דורנו בזה בנוגע לאמירה זו בפסח, ומזה מובן גם בנוגע ליוה"כ שלפניו, שהמקור על שניהם הוא ראש-השנה שלפניהם, שבו נחתמין תיכף ומיד לשנה טובה ומתוקה, החל מביאת הגאולה האמיתית והשלימה.

וממילא מובן, שלאחרי סיום תפילת מוסף עם כל התקיעות שבה באופן משולש (כנ"ל) — זוכים תיכף ומיד ל"ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו", בבית המקדש השלישי⁴⁰ שהוא גם בית המשולש להיותו כולל את ב' הבתי מקדשות שלפניו⁴¹. ובמילא מובן, שהפירוש ב"ונפטרים לבתיהם לשלום" שלאחרי מוסף [לאחרי הסיום באמירת "אך צדיקים (ועמך כולם צדיקים"⁴² ללא שום התחלקות ביניהם) יודו לשמך ישבו ישרים את פניך"⁴³, דקאי על ההתיישבות בפנימיות ב"את פניך"] הוא — שתיכף ומיד נפטרים כל בני ישראל מארכע כנפות הארץ — לביתם האמיתי שזהו בית המקדש,

ו"נפטרים לבתיהם לשלום" — שאז נמצאים כאו"א מישראל תחת גפנו ותחת תאנתו, ומדי שבת בשבתו ומדי חדש בחדשו זוכים לעלות לרגל ע"י העננים בכל ג' התפילות (כדאיתא במדרש⁴⁴), ובאופן שמיד לאחר-מכן העננים מחזירים אותם אל תחת גפנם ותחת תאנתם. ומאליו מובן, שחזרתם לביתם וכל-שכן עלייתם לרגל שלאחרי זה היא באופן חדש לגמרי.

ו. והעיקר — שתיכף ומיד ממש, עוד בהמשך התוועדות זו נזכה כולנו ל"ארו עם ענני שמיא"⁴⁵, "בנערינו ובזקנינו . . . בכנינו ובבנותינו"⁴⁶, ו"כספס וזהבם אתם"⁴⁷, הן בגשמיות והן ברוחניות.

(35) שם מז. ו.
 (36) הושע ו. ב.
 (37) ראה לקי"ת דרושי ר"ה סג, סע"ב.
 (38) ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' שנט. ועוד.
 (39) ספר השיחות תש"ה ריש ע' 83.
 (40) ראה פרש"י עה"פ.
 (41) ראה זח"ג רכא, א.
 (42) ישעי' ס, כא. וראה סנהדרין ר"פ חלק.
 (43) תהלים קמ, יד.
 (44) ראה פס"ד פ' שבת ור"ח. ל"ש ישעי' רמז תקג. ועוד.
 (45) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.
 (46) בא יו"ד, ט.
 (47) ישעי' ס, ט.

ובעמדנו בר"ה שהוא "יומא אריכתא"⁴⁸, הרי זו הוראה ג"כ בנוגע לאריכות הגלות. כלומר: יהודי צריך לדעת שאע"פ שאריכות הגלות היא באופן שאין למטה הימנו — הרי כל זה אינו אלא כיומא אריכתא, יום אחד בלבד; וכיחד עם זה ברור, שהגאולה לא מתעכבת, ח"ו, אפילו לרגע אחד, אלא היא באה תיכף ומיד!

וממילא מתקיים ביום השלישי בתשרי — "ביום השלישי יקימנו ונחיי לפניו", מפני שזוכים תיכף ומיד שימים אלו יהפכו "לששון ולשמחה גו' והאמת השלום אהבו"⁴⁹, שזהו ההיפך הגמור מהמאורע ד-ג' תשרי עם גדלי' בן אחיקם שהי' — היפך האמת והיפך השלום!...

ואף שודאי ר"ה הוא לא הזמן המתאים להזכיר ענין שכזה — אעפ"כ מזכירים זאת עתה, משום שבעמדנו לאחרי כל התפילות והתקיעות כו' דר"ה הרי ודאי שכל ענינים אלו נתהפכו כבר, והינם עתה לא רק "כזכיות", אלא "זכיות" ממש!

הכנת "סעודת שלמה בשעתו" ליום השלישי בתשרי השנה

ז. והעיקר, כאמור, שנוכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלמה, וממילא מתכווננים ל"יום השלישי — בתשרי — יקימנו ונחיי לפניו" [ובפרט שהמאורע דגדלי' בן אחיקם שייך לשלימותה של מלכות בית דוד⁵⁰], לא באופן של תענית, אלא בהכנת סעודה הכי גדולה — "כסעודת שלמה בשעתו"⁵¹, בה הקב"ה משתף את כל בני ישראל, ומגיש להם תיכף ומיד את היין המשומר, הלוויתן ושורו הבר.

ובמיוחד, שישנם יהודים שמיהרו לברך ברכה אחרונה ולעשות הבדלה, ולבוא להשתתף בהתוועדות זו —

הרי הם באים לכאן עם הבשורה טובה דביאת משיח צדקנו, שהם פגשו אותו כבר, ועד שהוצרכו להפסיק באמצע סעודתם כדי לתת "שלום עליכם" למשיח, [ומובן, שבנוגע ל"שלום עליכם" זה, אין מקום לשקלא וטריא האם מותר למי שנטל ידיו לתת "שלום עליכם" למי שלא נטל עדיין...].

ומכיון שהם אוחזים כבר לאחרי הבדלה, הרי הם מכינים את הסעודה גדולה האמורה גם בשביל אלו שנמצאים עדיין לפני הבדלה וכו'.

50) ראה ספר השיחות תנשא" ח"א ע' 23. וש"נ.
51) לי חז"ל — ב"מ רפ"ז.

48) ש"ע אדה"ו א"ח סת"ר ס"ג ואילך.
49) זכרי' ת, ט. רמב"ם ה"ל תענית בסופן.

ובמילא מברכים ברכת-המזון באופן ד"ואכלת ושבעת וברכת את הוי'
אלקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך" – בארץ-ישראל כפי שהיא בתכלית
השלמות ד"כל יושביה עליה", שאז מקיימים את כל המצוות התלויות בארץ
מן-התורה, כולל מצות יובל⁵². [ולהעיר מהשקלא וטריא אודות אופן מנין שנות
השמיטין והיובלות – באם תבוא הגאולה באמצע שנות היובל, וכמדובר
בארוכה בשנים שעברו].

ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, שלפני ר"ה קראו בתורה (רק) בפרשת
"אתם נצבים היום כלכם גוי", והולך ומפרט את כל עשרת הסוגים שישנם בבני
ישראל⁵³, כנגד עשר ספירות דלמע', כיון שע"י בני ישראל נעשה הגילוי דעשר
ספירות. ויתירה מזו – שבני ישראל הם למעלה מהעשר ספירות, ולכן בכחם
לגלות עניני אלקות שלמע' מהע"ס, כפי שאומרים בהתפילות דר"ה "מלוך על
העולם כולו בכבודך" – שהמלכת והכתרת הקב"ה "על העולם כולו" שנעשית
בר"ה, היינו, המשכת הכבוד העליון, ספירת המלכות כפי שהיא מתעלה בכתר,
ועד לפנימיות הכתר – נעשית ע"י עבודתם ותפילתם של ישראל דוקא.

ח. ועוד והוא העיקר – שמכיון שמתכווננים לעריכת "סעודת שלמה
בשעתו" כאמור, ולברכת-המזון "עד כזית ועד כביצה"⁵⁴ – נזכה תיכף ומיד
לה"תקע בשופר גדול לחרותנו" בכיאת הגאולה, ובאופן שביחד עם זה
שהגאולה היא למעלה מכל מדידה והגבלה, הרי היא נמשכת דוקא בהמדידה
והגבלה (בדוגמת המדידה והגבלה דכזית וכביצה), למטה דוקא. וכידוע⁵⁵
הסיפור בזה מהצ"צ שנמסר ע"י נשיא דורנו, שהגאולה צריכה להיות למטה
מעשרה טפחים דוקא.

ובמיוחד כשאוחזים כבר לאחרי התקיעה גדולה שבסיום התקיעות, שהיא
רמו וכנגד ה"תקע בשופר גדול" – תקיעה גדולה דהקב"ה. וכפי שהדין הוא
שצריך להאריך בתקיעה "עד שיאדימו פני התוקע"⁵⁶, שתוכן הענין בפשטות
הוא, שזה מורה על המאמץ בתקיעה זו, שלכן עיקר הדם עולה לראשו. אלא
שאינן זה ענין של היפך הבריאות, ואדרבה ע"י שיאדימו פני התוקע – מיתוסף
בו חוזק ובריאות.

וכשם שהדין בפשטות הוא שצריכים להסתכל בפני התוקע (כמו שהוא

52) ערכין לב. סע"ב. רמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"י

54) ברכות כ. ב.

55) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד.

56) ראה פע"ח שער השופר פ"א. ועוד.

53) ראה לקו"ש ר"פ נצבים.

צריך להסתכל בפני הציבור), אשר, "הסתכלות" מורה על ראי' פנימית ("אריינקוקן") שלמעלה מסתם ראי' 57, אפילו ראי' דחכמה —

כך נזכה תיכף ומיד, להסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקע בשופר גדול", יהיו עיניך רואות את מוריך" 58. ובאופן, שלמרות גודל הגילוי אין-זה מוזיק את הרואה, ואדרבה — ע"ד דברי רבנו הקדוש' מסדר הש"ס על שזכה לראות את ר' מאיר מאחוריו, ואילו ה' זוכה לראותו מלפניו ה' על אחת כמה וכמה — עד"ז זוכים לעניינים הכי נעלים דהראי' והסתכלות האמורה.

[ובפרט שנמצאים כבר לאחר כל העניינים דששה סדרי משנה (נוסף על חמשה חומשי תורה), ועד לכל מה שתלמיד וותיק עתיד לחדש, כולל בדורנו זה, דור האחרון גלות וראשון לגאולה — שעיקר החידוש של תלמידים אלו בדורנו הוא שכבר "כלו כל הקיצין" 59, וכבר ישנו גם ענין התשובה בשלימותו, וגם הכפתורים צוחצחו כבר" 60, וישנו ג"כ הענין ד"עמדו הכן כולכם" 61 מזמן, וממילא הקב"ה צריך, כביכול, לתת מיד לכאו"א מישראל את היין המשומר הלוויתן ושור הבר, ו"כספם וזהבם אתם", הן ברוחניות (אהבה ויראה" 62, שהם שרש ומקור לכל מצוות-עשה ומצוות לא-תעשה" 63, ומקורן — בענין הדעת, ועד לתכלית שלימות הדעת בקיום היעוד" 64 "כי מלאה הארץ דעה את הוי"") והן בגשמיות, ואדרבה — בעיקר בגשמיות].

ט. ויהי רצון, שנזכה כולנו לילך לארצנו הקדושה, נשמות בגופים דוקא, ונשיא דורנו בראשנו,

ובמיוחד ע"י ש"מאן מלכי רבנן" פוסקים בכח התורה שמישיח צדקנו צריך לבוא — תיכף ומיד,

וכמדובר שהר"ת דמ"ד הוא: גואל ראשון הוא גואל אחרון וגואל אחרון הוא גואל ראשון" 65 — משה רבינו ודוד מלכא משיחא, ובפרט ע"י הפצת המעיינות דהבעש"ט, ישראל בעש"ט,

ושם סועדים תיכף ומיד בסעודה האמורה, ובאופן דשולחן ערוך.

ובפרט שמקיימים ג"כ קביעות עתים בלימוד השו"ע (שקשור גם עם ספרו

57) "היום יום" ט"ו י"ט טבת.

62) ראה תו"א ר"פ וישב. ובכ"מ.

63) ראה תניא פ"ד. ובכ"מ.

64) ישעי' יא, ט. רמב"ם הל' מלכים בסופן.

65) ראה לקו"ש תניא ע' 8 ואילך. וש"נ.

57) ראה שו"ע אדה"ז אר"ח סק"ח סל"ו. ועוד.

58) ישעי' ל, כ. וראה תניא פל"ו.

59) סנהדרין צו, ב.

60) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

61) ראה אג"ק אדמו"ר מהר"י"צ ח"ד ריש ע' רעט.

”מגיד מישרים” (ענין הנבואה), וכמו־כֵן עם פּי ה”בית יוסף” על הטור, ורק לאחר־מכן הוציא־לאור את ספרו — דבר הוי’ זו הלכה — השו”ע, כולל כל ספרי האחרונים והפירושים על השו”ע, מתחיל מפּי הרמ”א (”ובני ישראל יוצאים ביד רמה”⁶⁶), ועאכו”כ שו”ע אדמו”ר הזקן שהוא גם מעין הוספת טעמים ופירושים על השו”ע, כפי שניתן לראות בסימנים שהגיעו לידינו, בעיקר בחלק או”ח, וכמו־כֵן בהלכות ר”ה ויוה”כ, ואח”כ הלכות סוכות, הקשורות עם ”כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות”⁶⁷ כמ”ש ”בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים”⁶⁸ —

וזו נעשית הכנה קרובה לישיבה בסוכת עורו של לוויטן⁶⁹, ותיכף ומיד ממש.

*

[כ”ק אדמו”ר שליט”א הורה להר”ר יואל הכהן שי’ כהן זאָגן די אַלע ניגונים פון די רביים מיט זייערע נעמען. לאחר שהנ”ל הכריז, אמר כ”ק אדמו”ר שליט”א (בחיוך): ”קיינער האָט גאָרניט געהערט”, והוסיף, שיכריז גם שכך הנהיג כ”ק אדמו”ר מהוריי”צ, ואח”כ התחיל ואמר בעצמו — ”דער שווער האָט איינגעפירט אַז מיזאָל זאָגן די ניגונים פון אַלע רביים און זאָגן דערביי זייערע נעמען”, ואז פנה להנ”ל ואמר (בחיוך): ”נו, איר זייט דאָך אַ חוזר...”]

לאחרי ההכרזה — ניגנו: ”ג’ תנועות” — להבעש”ט, הה”מ ואדה”ז; — א”לי אתה” — לאדה”ז; ניגון ה”קאפעליע” — לאדהאמ”צ; ”ימין ה’” — לאדמו”ר הצ”צ; ”לכתחילה אריבער” — לאדמו”ר מהר”ש; ניגון ההכנה — לאדמו”ר (מהורש”ב) נ”ע; ניגון ”הבינוני” — לאדמו”ר מהוריי”צ; ו”אתה בחרתנו” — לכ”ק אדמו”ר שליט”א].

* * *

עלויס לנד
אמרי פ'תל"ב

בכל
מכל כל

יומן נפלאות בכל

ער"ה-ד' תשרי ה'תשנ"ב

ערב ראש השנה

כסיום וחותם לשנת "אראנו נפלאות", ופתיחתה של שנת "נפלאות בכל" - התנהל גם ערב ראש השנה בצורה פלאית ויוצאת דופן, כמו כדי להכין את הקהל העצום כ"י לקליטת הנפלאות בכל חודש תשרי. כך, לדוגמא, נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לעבודת הקודש של תפילת שחרית רק בשעה 12:25(!).

לאחר הברכה הקצרה המסורתית אותה נוהג כ"ק אדמו"ר שליט"א לומר בכל שנה לאחר "התרת נדרים" על בימתו - ירד כ"ק אדמו"ר שליט"א במדריגות מבימתו, ושם, להפתעת הכל, נעצר

ובמשך 3 דקות המשיך לבאר את ג' השלימויות שישנם בשנה זו - שנה מעוברת, חודשים מלאים ו"שבע שבועות תמימות" בימי ספירת העומר...

אחרי התפילה קיבל כ"ק אדמו"ר שליט"א פ"נים במשך כמה שעות בכמה הפסקות בינתיים, ולאחר שהגישו את הפ"נס כללי דיבר הרבי שליט"א שיחה למשך כעשרים דקות בעינים עצומות, ובשיחה הזכיר שצריך להיות "והצילו העדה" מהגלות וליך לקבל פני משיח צדקנו.

לאהל נסע כ"ק אדמו"ר שליט"א רק כארבע שעות לפני התקדש חג, וחזר לסעווען-סעוונטי בסמיכות ממש לזמן הדלקת נרות. קהל החסידים בינתיים השלים את ההכנות האחרונות לחוג את יו"ט דראש השנה במחיצתו של 'ראש' ונשיא הדור. וכך באווירת

כובד-ראש, המשולבת ב'גילוי' שכל כך מודגשת בשנה זו - נכנסים לשנת תשנ"ב, **השנה**
היא שנת נפלאות בכל מכל כל.

ליל א' דראש השנה

הזאָל הגדול מלא מפה לפה. הקהל העצום בלעה"ר ממתין בדריכות לכניסתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א לתפילת מעריב של ליל ראש השנה, כשבחלל בית המדרש האווירה המיוחדת, המוכרת, של ראש השנה בליובאוויטש.

כשהרבי שליט"א נכנס לבית הכנסת היו בידו הסידור והתהילים בהוצאה המוגדלת. עם הגיעו למקומו, הניח את הסידור על גבי הבימה והתיישב לאמירת תהילים. כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לומר מתחילת הספר. תחילה החזיק את הספר בידו ואחר כך הניחו על שולחן מיוחד שעמד מימין השטענדער (עליו הניחו למחרת את חבילות הפ"נים שמביא עמו כ"ק אדמו"ר שליט"א לתקיעות).

אחרי כעשרים דקות, כשהחזיק בקאפיטל כ"ה לערך, הפסיק הרבי שליט"א לומר תהילים. לשם שינוי לא הורה הרבי שליט"א לנגן "אבינו מלכנו" לפני התפילה, ומיד החלה תפילת מעריב, כשלפני התיבה עבר ר' יוסף חיים שי' געלבשטיין. ב"קדיש" סימן הרבי בידו הק' לעידוד השירה, והקהל העצום שר את הניגון כאיש אחד בהתרגשות קודש של קבלת עול מלכות שמים במחיצת צדיק הדור.

עם סיום התפילה היסב כ"ק אדמו"ר שליט"א את פניו הק' אל הציבור, כשעל פניו הק' ניכר בגלוי קו השמחה, והכריז בקול רם: **"גוט יום טוב!" "גוט יום טוב!" "גוט יום טוב!"** הקהל כולו חזר וענה גם הוא ג' פעמים. אחר כך הכריז הרבי בקול **"לשנה טובה תכתב ותחתם"** והקהל ענה "אמן" בהתרגשות. הקהל כולו פתח בשירת הניגון "שמחת בחגך" וכ"ק אדמו"ר שליט"א יצא מבית הכנסת כשבדרכו ממשיך לעודד את השירה בידו הק'. תוך כדי הליכה איחל הרבי שוב לרבים מהקהל "לשנה טובה תכתב ותחתם".

יום א' דר"ה

כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס לתפילת שחרית כשבידו הק' שלושה שופרות עטופים במטפחת משי לבנה. אחר הרבי צעדו שני המזכירים; ר' לייבל גרונר החזיק מחזור ותהילים בהוצאה מוגדלת, סידור האריז"ל (מהר"ש ראשקוב) וחבילה אחת של פ"נים. בידו ר' בנימין קליין היו שתי חבילות של פ"נים. כאשר כ"ק אדמו"ר שליט"א הגיע למקומו, הכניס את השופרות בתוך תא השטענדער ועל השטענדער הניח הרבי את הספרים.

הש"ץ עד "המלך" היה ר' שד"ב ליפסקר ומ"המלך" ר' לוי"צ שפירא. ב"אבינו מלכנו" שלאחרי שחרית סימן הרבי שליט"א לשיר (יצוין שגם לפני תפילת מעריב וגם לפני תפילת שחרית לא שרו). כאשר הרבי שליט"א נקרא לעלות ל"מפטיר" לקח עמו לבימת

הקריאה את השופרות ומאחוריו הביאו המזכירים את הספרים ואת חבילות הפ"נים. כ"ק אדמו"ר שליט"א הניח את השופרות על הבימה לצידו ועלה למפטיר. אמירת הפטורה היתה במתינות ובקול יחסית.

עם סיום ברכות הפטורה הושלך הס ועל אלפי הנוכחים השתררה דומיה וחרדת קודש. כ"ק אדמו"ר שליט"א סידר את החבילות כך שאחת היתה מונחת ליד השניה והשלישית מעל גבי השניים ואת סידור האריז"ל הניח כך שיעמוד לידם. הרבי שליט"א הפנה מבט לעבר הספרי תורה ואז כיסה את פניו הק' בטלית. כך עמד במשך כדקה אחת ואז נשמע קולו הק' המרעיד את כל נימי הנפש - **"למנצח לבני קורח מזמור"** - הציבור השרוי בהתרגשות מגודל השעה והמקום אמר את הקאפיטל שבע פעמים כנהוג בהתלהבות ובהתערורות גדולה ביותר. כ"ק אדמו"ר שליט"א עצמו עמד בראש מורכן מעט - שבחלקו מכוסה בטלית - ואחרי כחמש דקות הביט שוב לעבר ספרי התורה ואז שוב השתרר שקט מוחלט, עד אשר כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל את אמירת הפסוקים - "מן המיצר..." כשהקהל הרוגש עונה פסוק בפסוק בקול רם.

[באמירת הפסוקים ניתן היה להבחין על דגש מיוחד במילים אלו: "כמשפטיך" שבפסוק "קולי שמעה", "ראש דברך" ו"צדקתיך" שבפסוק "ראש דברך", "אל" שבפסוק "ערוב עבדך", "במצוותיך" שבפסוק "טוב טעם" ו"משפטיך" בפסוק "נדבות פי".]

אחרי הפסוק האחרון הרכיב הרבי שליט"א את המשקפיים, אמר את ה"יהי רצון" שבמחזור והסיר אותן. מיד אחר כך פתח בברכות "לשמוע קול שופר" ו"שהחינו" אותן אמר בקול רם בניגון הידוע ומיד החלו התקיעות עצמן. הפעם השתמש הרבי בשופר בצבע כעין הצהוב, ארוך משהו ופתחו מעוגל. כ"ק אדמו"ר שליט"א סימן בידיו הק' לעבר ה"מקריא", הרה"ח ר' יוסף מנחם מענדל שי' טננבוים, וסימן לו שיורה על התקיעות בסידור והתחיל מיד לתקוע.

בשנה זו היו התקיעות באופן מהיר, ובאופן קל וחלק במיוחד. גם הסדר ה"רוחני" של ה"הכנות" - שכמובן אין לנו בו שמץ של השגה ומי יבוא בסוד עבדי ה' - היו ב"קלות" ובמהירות בלתי רגילה כלל, כאשר אפילו ל"ויתווה בלחש" שבין תשר"ת לתש"ת ובין

תש"ת לתר"ת הרבי שליט"א כמעט ולא הפסיק כלל. (רק שבין תשר"ת לתר"ת ניגב את פי השופר ע"י הטלית). - בין התמימים כאן מדברים שבתקיעות אלו כבר ניתן לראות מעין התקיעה של "יתקע בשופר גדול"...

עם סיום התקיעות שכאמור היו באופן חלק ביותר ונמשכו רק מספר דקות, אמר הרבי את ה"יהי רצון" במשקפיים כשראשו הק' קצת מכוסה בטליתו, ואחר כך אמר את הפסוק "אשרי העם" בניגון הידוע בקול נמוך, והגביה מעט את קולו הק' מפסוק לפסוק. לאחר מכן לבש כ"ק אדמו"ר שליט"א לצאוורו את המטפחת האדומה (אומרים שהיא עוברת בירושה אצל רבותינו הק' זה כמה דורות) וסימן למקריא לקחת שופר עבור התקיעות דמועמד. הרב טננבוים בחר כמובן בשופר בו תקע כ"ק אדמו"ר שליט"א בעצמו. את השופרות שנותרו עטף הרבי במטפחת המשי הלבנה והלך למקומו בעקבות שני ספרי התורה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א עלה לבימה והחזיר את השופרות למקומם בתא השטענדער והמזכירים הניחו את החבילות ואת הספרים על השולחן הסמוך. כעת הסתובב כ"ק אדמו"ר שליט"א לעבר הציבור לסיבוב "החזרת פנים" כנהוג ("ו'כנהוג" לאותם רגעים נוצרה המולה מסוימת, שכן כל אחד משתדל ביותר לראות את פניו הק' ברגעים אלו).

הש"ץ לתפילת מוסף היה הרה"ח ר' מרדכי שי' בערקאוויטש (אגב: בהתוועדות ר"ה, בביאורים על הפסוקים שבמוסף, התבטא הרבי שליט"א כמה פעמים על פעולתו של העובר לפני התיבה בפסוקים אלו).

במשך התפילה עודד הרבי שליט"א את השירה, ובחלקים ניכרים בחזרת הש"ץ עמד. אחרי התקיעות דסדר זיכרונות ירד הרבי שליט"א מהבימה על מנת לאפשר לכהנים לעלות ל"ברכת כהנים", למטה היה מוכן מבעוד מועד שטענדער נוסף. לפני ברכת כהנים הביט לעבר הכהנים וכאשר ירדו מהבימה אמר לכאו"א מהם "יישר כח" וחזר ועלה לבימה לסיום התפילה ואמירת התהילים. את השיעור תהילים קרא הרבי שליט"א מתוך ספר תהילים ולא ממה שמודפס במחזור.

אחרי הקדיש היסב את פניו הק' לעבר הציבור, ואת השלושים קולות שמע כשפניו אל התוקע, הרימ"מ שי' טננבוים. בגמר התקיעות הכריז כ"ק אדמו"ר שליט"א "גוט יום טוב" ג' פעמים, הקהל פרץ בשירת "ושמחת בחגך", כ"ק אדמו"ר שליט"א נטל את

השופרות ויצא מבית הכנסת תוך שמברך כל אחד ואחד בדרכו בברכת "גוט יום טוב".

כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס לתפילת מנחה בערך בשעה

חמש. בהיכנסו ניגש ישר לתפילה ולא רמז לשיר "אבינו מלכנו" לפני התפלה, אך בעת "אבינו מלכנו" שבסדר התפלה רמז הרבי שליט"א שישירו את הניגון.

כחמש דקות לאחר התפילה יצא כ"ק אדמו"ר שליט"א ל"תשליך" בחצר, כשבידו הק' דף-צילום מוגדל של סדר התשליך. החצר היתה סגורה לקהל שהתרכז בעיקר על המדרכה של איסטערן-פארקוויי ורק מעטים נכנסו עם הרבי פנימה. המחזה הזה של הרבי כשצעד לתשליך היה "מלכות'דיק" בצורה בלתי-רגילה... בעת שצעד כ"ק אדמו"ר שליט"א ל"תשליך" פרץ כל הקהל האדיר שעמד מסביב - על המדרכה, על הגגות הסמוכים ומעבר לגדר, בניגון הקאפיטל "שובה" כשכ"ק אדמו"ר שליט"א מעודד בידיו הק'. לתנועת עידוד מיוחדת זכה מר אלי' עטיה האדריכל של הבניה ב"770".

עם הגיעו למקום התשליך, הסתובב הרבי שליט"א סביב ועצר כשפניו הק' למזרח (לכיוון שדרת קינגסטון), ונראה היה שמחפש לראות את הדגים בבריכה, משם המשיך להקיף את בריכת התשליך, ונעמד כשפניו הק' לכיוון איסטערן פארקוויי שם אמר את סדר התשליך. משסיים קיפל כ"ק אדמו"ר שליט"א את דף-הצילום והניחו בכיס הסירטוק, ניער את שולי הטלית-קטן כנהוג וחזר לחדרו כשגם בדרך חזרה מעודד את השירה.

אחרי שנכנס הרבי שליט"א לחדרו הק', החל כל הציבור להיכנס לחצר ושעה ארוכה זרמו למקום המוני אנשים, נשים וטף. עם זאת, עד שעת תפילת מעריב של ליל ב' דראש השנה, שנקבעה לשעה שמונה בערב, נותרה הוות ממושכת. הציבור ניצל אותה לאמירת תהילים, כנהוג בראש השנה; ללימוד במאמר החדש או בקובץ המיוחד שהופיע בערב החג (מטעם "ועד הנחות בלה"ק" ו"מערכת פאקס אַ שיחה") ובו מדברות הק' של הימים האחרונים. והיו גם בעלי יוזמה שמיהרו להספיק עוד פעולות ב"מבצע שופר", מלבד הפעילות בבוקר בה השתתפו רבים שלא נמנעו מלצעוד מרחק רב.

ליל ב' דראש השנה

בשעה שמונה בערב נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א ובידו המחזור הגדול והתהילים, התיישב על מקומו והחל באמירת תהילים מקאפיטל א'. בעת אמירת התהילים אחז כ"ק אדמו"ר שליט"א את ספר התהילים בידיו הק' ולא הניחם על מדף השטענדר, כשהוא נשען לגמרי על גב הכיסא - מחזה בלתי רגיל כלל.

לאחר כעשרים דקות הוציא מתוך המחזור את דפי המשניות ואמר משניות פרק ז' דמקוואות, כידוע שביום זה נוהג כ"ק אדמו"ר שליט"א לומר קדיש על גיסתו הרבנית שיינא ובעלה הרה"ח ר' מנחם מענדל הכהן הורנשטיין הי"ד.

לאחר אמירת המשניות נעמד על מקומו, וסימן בידו הק' לנגן אבינו מלכנו, ולאחר שסיימו לנגן בפעם הראשונה - המשיך לעודד את השירה שהלכה והתחזקה ביתר שאת. זו היתה, יש לציין, הפעם היחידה בראש השנה השתא ששרו אבינו מלכנו לפני

התפלה. וההכנות לתפלה נמשכו, אם כן, הפעם כמחצית השעה.

לתפילה ניגש ה'בעל-תפילה' ר' ליפא שי' שפירא. וגם היום עודד כ"ק אדמו"ר שליט"א את השירה בעת הקדיש, ולעתים החל לעודד עוד לפני שהחל הש"ץ לנגן.

כאמור, אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א את הקדישים שלאחרי התפילה, ולאחר הודעות הגבאים הכריז כ"ק אדמו"ר שליט"א בקול רם **"גוט יום טוב"** ג' פעמים. הקהל ענה אף הוא והתחיל לשיר "ושמחת בחגיך", שירה שהתגברה עם עידודו של כ"ק אדמו"ר שליט"א בדרך צאתו מבית הכנסת, תוך שמאחל לכל אורך הדרך "גוט יום טוב" עד הגיעו לחדרו הק'.

יום ב' דר"ה

לתפילת שחרית נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א כשהשופרות העטופים במטפחת בידיו הק', בלוויית המזכירים שנשאו את הספרים ואת חבילות הפ"נים, והפעם היה בין הספרים סידור עם דא"ח (סידור תפילות לכל השנה).

לפני התפילה אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א את הקדיש דרבנן, ולעמוד ניגש ר' לימא מינקאוויטש, ובשונה מיום האתמול - עודד כ"ק אדמו"ר שליט"א את השירה ב"האדרת והאמונה", והמשיך לעודד גם לאחר "התהילה והתפארת לחי עולמים" כמה פעמים.

ל"המלך" ניגש ר' נחום קפלן, וב"ממקומך" התחיל לנגן "לכתחילה אריבער" וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בהתנועה הידועה כמה פעמים.

לפני קריאת התורה הכריז הגבאי ר' זאב הכהן שי' כ"ץ על שמירת הסדר והשקט בעת קריה"ת, ההפטורה והתקיעות, וסיים בנוסח הידוע: "מ'זאל געדענקען וואו מען שטייט און פאר וועמען מען שטייט" - אך כנראה שבצפיפות הגדולה שליד הבימה אין זה פשוט כל כך לשמור על השקט... כאשר הלך השליח-ציבור עם הספר תורה לבימת הקריאה לא היה קל לפלס לו דרך והרבי שליט"א עקב במבטו על הספר כל העת עד אחרי העליה הראשונה...

גם מאוחר יותר, בסיום הקריאה, כאשר הרבי שליט"א כבר היה על בימת קריה"ת, בכדי לומר את הקדיש שלאחר הקריאה, הוצרכו להמתין רגע לפני ההכרזה "יעמוד" למפטייר עד שהשקט והסדר חזרו... את המפטייר קרא כ"ק אדמו"ר שליט"א בקול גבוה ביותר כך שרבים מהקהל יכלו לשמוע את ההפטורה.

עם סיום ההפטורה פנה כ"ק אדמו"ר שליט"א לעבודת התקיעות. חבילות הפ"נים עמדו באופן ששתי חבילות מונחות אחת ע"י השניה, והשלישית לצידם בצורת "קמץ".

בתחילת סדר התקיעות הוציא כ"ק אדמו"ר שליט"א מתוך המטפחת הלבנה הגדולה את כל המטפחות, וסידרן זו על גב זו על גבי המחזור שהיה מונח על חבילות הפ"נים. אחר כך סידר את שלושת השופרות אחד ליד השני על אחת המטפחות (כעין צעיף),

ואת פי השופר סידר לכיוונו. אז נטל כ"ק אדמו"ר שליט"א מערימת המטפחות מטפחת גדולה, קיפלה לשנים והניחה מעל גבי השופרות. אח"כ נטל מהערימה את המטפחת האדומה והניחה מתחת כל השופרות, ועוד מטפחת לבנה שהיתה מקופלת בגודל קטן הניח מעל כל השופרות והמטפחות. לאחר מכן עטף את כל השופרות עם המטפחות והדקם היטב.

אמירת "למנצח לבני קורח" היתה יותר באריכות מיום א'. באמירת הפסוקים שלפני התקיעות היו כמה הטעמות מיוחדות - ב"שש אנוכי" הדגיש כ"ק אדמו"ר שליט"א בנעימה מיוחדת את המילים האחרונות "כמוצא שלל רב", ובפסוק "טוב טעם" - הדגיש בנעימה מיוחדת את שלושת המילים הראשונות.

לקראת התקיעות עצמן הסיר כ"ק אדמו"ר שליט"א את המטפחת המכסה את השופרות והיסב את פניו הק' לימינו כמחפש את המקריא, והרב טננבוים מיד התקרב. כשהתחיל הרבי שליט"א את אמירת הברכות ואמר "לשמוע קול שופר" הביט על השופרות וב"שהחינו" הניח את ידו הק' על המטפחת החדשה. גם היום היו התקיעות בקלות לפי ערך וללא הפסקה ב"ויתודה בלחש".

כאשר חזר כ"ק אדמו"ר שליט"א למקומו, לבש את המטפחת האדומה שהיא כבר בלוייה מיושן ואת זו של "שהחינו", ואחר כך הסתובב ל"החזרת פנים" לאפשר לציבור להביט בפני התוקע.

הבעל מוסף היה הרה"ח ר' יוסף הלוי שי' וויינבערג, לפני ברכת כהנים ירד הרבי מביתו אחרי "שופרות" כבאתמול, אך לא חזר ועלה עד אחרי סיום התפלה. כך שאמירת הקדיש לא היתה על גבי הבימה אלא למטה.

לקראת הפארבריינגען, וכדי למנוע הידחקות מיוחדת, נסגרו הדלתות של בית הכנסת ונפתחו רק לעת מנחה. הרבי שליט"א התפלל מנחה בזאץ הקטן, היות שבזמן זה הכינו את ביהמ"ד הגדול להתוועדות. בשעה שבע בערב נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לבית הכנסת, שבאותה שעה היה כבר מלא בקהל שנדחק בכל פינה. כ"ק אדמו"ר שליט"א נטל ידיו הק' לסעודה, בצע את החלה, טבל פרוסה בדבש וטעם ממנה. לאחר טעימה נוספת של שני פרוסות חלה בדבש, טבל פרוסה במלח. הגבאי הרב יהושע פיינסון הודיע, לפי רמז מהרבי, כי כל מי שטרם נטל ידיים לסעודה יכול לעשות זאת עד השעה 7:13, עת השקיעה.

במהלך התוועדות דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א וביאר את ענינה העיקרי של השנה החדשה, מעלותיה וסגולותיה המיוחדות, ובעיקר את הברכה והתקווה האיתנה כי אכן תהיה שנת הגאולה - "נפלאות בה ובכל".

הניגון הראשון היה הניגון הפותח את התוועדות השבת - "זאל שוין זיין די גאולה". הוא הושר בהתלהבות והרבי עודד את השירה כו"כ פעמים בשתי ידיו הק'. ולאחר הקדמה שכזו החלו דברות הק'. שתי שיחות הכילה התוועדות הראשונה של שנת נפלאות בכל, והנה כמה נקודות מתוך השיחה:

כ"ק אדמו"ר שליט"א פתח בנוהג להזכיר בהתוועדות ר"ה את כל רבותינו הק' החל מהבעש"ט והפעם היה הסדר "מלמטה למעלה" באמרו שיש להתחיל במה שקרוב אלינו. בהמשך דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א על כך שדבר ברור הוא שלאחר כל העבודה של התפילות והתקיעות בשני ימי ר"ה כבר נכתב ונחתם כל אחד ואחד לאלתר בספרן של צדיקים לשנה טובה ומתוקה.

בסוף שיחה זו פנה הרבי שליט"א לה"חוזר" ר' יואל שי' כהן והורה לנגן את הניגונים של רבותינו הק' ולהכריז לפני כל ניגון מיהו בעל הניגון. ר' יואל התחיל להכריז והרבי שליט"א אמר לו שההכרזה תהיה בקול. הוא הגביה את עצמו, אפוא, והכריז בקול.

[הלשון המדויק של ההוראה - כ"ק אדמו"ר שליט"א: "**זאָג די ניגונים פון אלע רביים מיט זייערע נעמען**" (= אמור את הניגונים של כל הרביים עם שמותיהם). ר' יואל: "שלוש תנועות - פון דעם בעש"ט דעם מגיד און דעם אלטן רבי".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "**קיינער האָט גאַרניט געהערט**" (= אף אחד לא שמע) (ובאמרו

זאת הצביע על הציבור וחיך חיוך רחב). ר' יואל חזר עוד הפעם על הנ"ל וכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר: **"זייט מכריז אז דער שווער האָט איינגעפירט אז מ'זאָל זאָגן די ניגונים פון אלע רביים און דערביי זאָגן זייערע נעמען. נו, זייט מכריז, איר זייט דאָך דער חוזר..."** [= הכרז שכ"ק מו"ח הנהיג שינגנו את הניגונים של כל הרביים ויאמרו יחד עם זה את שמותיהם. נו, הכרז, אתה הרי ה"חוזר"...] ושוב חיך. הרבי שליט"א גם פנה בחיך לעבר הריל"ג ואמר **"ער איז דאָך דער חוזר! - ניין?"** [= הוא ה"חוזר"! - לא?...], ושוב פנה לר' יואל: **"זייט מכריז דאָרטן"** [= הכרז שם] ואז ר' יואל הכריז בקול רם שזוהי תקנה של הרבי מהוריי"צ וכו'.

הניגונים היו: ג' תנועות" להבעש"ט הה"מ ואדה"ז. א-לי אתה" לאדה"ז. ה"קאפעליע" לאדמו"ר האמצעי, "ימין ה" לאדמו"ר הצ"צ, "לכתחילה אריבער" לאדמו"ר המהר"ש, "ניגון הכנה" לאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, "ניגון הבינוני" לאדמו"ר מהוריי"צ ו"אתה בחרתנו" לכ"ק אדמו"ר שליט"א.

כמעט במשך כל העת ששרו הניגונים ישב כ"ק אדמו"ר שליט"א בעיניים עצומות ובדביקות מיוחדת כשמראה פניו הק' באופן שאי אפשר לתאר, ורק בסוף הניגון "אתה בחרתנו" פנה לקהל, ענה "לחיים" ועודד את השירה. הניגונים ארכו משך זמן והיו אלו דקות של דביקות והתעלות ביום מיוחד, במקום מיוחד בזמן מיוחד...

בשיחה השניה היתה התעוררות על לימוד וקיום הלכות ומנהגי כל אחד מהמועדים, והרבי שליט"א ציין לשבח את "לוח כולל חב"ד" בו מובאים הדברים הנוגעים הלכה למעשה, והורה לעיין בלוחות כגון דא.

בסך הכל נמשכה ההתוועדות קצת יותר משעתיים. לפני הסיום שתי הרבי שליט"א מעט מים ואחר כך פתח את המחזור לברכת המזון, לפני התחלת הברכה הורה להרב גרונר להודיע שיש לומר בברכת המזון את ההוספות של ראש השנה, ולאחר שהכריז הורה הרבי שליט"א (בחיוך) להוסיף - אשר אותם אלו שנטלו ידיהם לאחר הבדלה, לא יאמרו "יעלה ויבוא".

ר' דובער שי' יוניק מזג את הכוס והרבי שליט"א זימן כנהוג. החידוש הפעם היה שאת כל הקטע של "יעלה ויבוא" אמר הרבי שליט"א בקול רם שנשמע היטב בחלל ביהכ"ס, וכמו כן בסוף ברהמ"ז מהקטע "בכל מכל כל" (והדבר היה בולט במיוחד לאור דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א שזהו הר"ת דשנה זו) עד "ואימרו אמן".

לאחר שהתפללו מעריב, הבדיל הרבי שליט"א על הכוס מתוך מחזור והחל לחלק מ"כוס של ברכה" לכל אחד מאלפי האנשים שנכחו בהתוועדות, ולרבים שהספיקו להגיע מהשכונות הסמוכות וערי השדה.

בין העוברים היה ר' אלימלך שי' ניימאן שדיווח על השתפרות מצב בריאותו של האדמו"ר מגור, וכ"ק אדמו"ר שליט"א בירכו ב"יארין ימים על ממלכתו" כשקורת רוח נסוכה על פניו הק'. במשך כל זמן החלוקה עמד הקהל העצום מסביב וליווה את המעמד המיוחד בשירה חסידית נלהבת.

במהלך החלוקה עודד הרבי שליט"א את השירה כמה פעמים, ובעיקר כאשר הגיע החזן הרוסי מר צ'אצ'קעס ושר את השירים הידועים ברוסית. בניגון "אחד מי יודע" הוסיף בסוף הפזמון "ארבעה עשר ספרי רמב"ם"... (כפי שמוסיף לאחרונה) וכ"ק אדמו"ר שליט"א חייך חיוך רחב במשך כל זמן זה, עד שסיים את הניגון.

הרבי שליט"א אמר לעוברים "לחיים", "לחיים ולברכה", או "ברכה והצלחה" ו"לשנה טובה".

המעמד נמשך עד קרוב לשעה אחת לפנות בוקר וכל הזמן זרמו יהודים מכל קצות העיר שרצו גם הם לקבל "לחיים" מהרבי שליט"א, כך שביחד עם הציבור שעשה כאן את החג היה ציבור גדול ביותר בלעה"ר. כשסיימו הקהל לעבור התיישב הרבי לאמירת ברכה אחרונה, אחריה חילק לכמה שהגיעו זה עתה, ולבסוף התחיל את ניגון ההקפות לאביו ז"ל ובו יצא את בית המדרש.

צום גדליה

תפילת שחרית של צום גדליה התנהלה כרגיל. בתפילת מנחה עלה הרבי שליט"א

למפטייר (בתפילה היה נוכח חתן ולכן לא אמרו תחנון ואבינו מלכנו). אחרי התפילה ניגש אל השטענדער המיוחד לשיחות ופתח בשיחת קודש "דברי כיבושין" שנמשכה כארבעים דקות.

אחרי השיחה חילק לכל אחד ג' שטרות דולר לצדקה, כשפניו מאירים וחיך להרבה מהעוברים. בעקבות השיחה בה הדגיש כ"ק אדמו"ר שליט"א את מעלתו וסגולתו החיובית של היום ודיבר על השמחה של ר"ה ועל הר"ת של שנה זו 'תהא שנת נפלאות **בו** וכו', עמד הציבור ושר בשמחה רבה בעת החלוקה, וכאשר הרבי שליט"א יצא מביהכ"ס אחרי כארבעים דקות של חלוקה, עודד את השירה בעוז.

היום יצאה הודעה מטעם המזכירות שביום חמישי ד' תשרי הרבי שליט"א יחלק לעקאח, ומבקשים מכל אלו שנמצאים כאן לגשת בחלוקה זו ולא לחכות לחלוקות הבאות או לערב יום כיפור. זאת בכדי למנוע עומס בחלוקות הבאות, שגם בהם יש קהל רחב די והותר בלעה"ר.

יום חמישי ד' תשרי

לאחר תפילת שחרית שהתקיימה כרגיל, נסע כ"ק אדמו"ר שליט"א למקוה ובדרכו לרכב חילק מטבעות צדקה לנוכחים במקום ולמזכירים, כשסיים שאל היכן הצלם שהיה כאן? תיכף ניגש ר' מישאל שי' ארנבייב והרבי שליט"א נתן לו מטבע לצדקה.

לאחר שחזר מהמקוה נסע לאהל. באותה שעה ארגנו ב-770 את הלעקאח כשהוא עטוף בדולר בתוך שקית פלסטיק. במשך שעות ארוכות הכינו כשבעת אלפים שקיות, ובזמן החלוקה עצמה המשיכו להכין עוד כמה מאות.

קרוב לשעה שמונה בערב הרבי שליט"א חזר מהאהל, ובתוך כ-10 דקות נכנס לזאָל

הגדול לתפילות מנחה ומעריב. בית הכנסת היה מלא וגדוש בקהל הרב שבא לחלוקת הלעקאח, ומיד בצאת כ"ק אדמו"ר שליט"א הסתדר הקהל בתור שנמשך אף מחוץ לבית הכנסת.

החלוקה התקיימה בפתח היכלו הק', חצי שעה עברו נשים וחצי שעה אנשים וכן היה הסדר במשך כל החלוקה. הרבי שליט"א נתן שקית לעקאח גם לכל אחד ואחת מהילדים ואמר "גמר חתימה טובה" ולחלק מהעוברים אמר גם "לשנה טובה ומתוקה".

לכמה מהעוברים נתן התייחסות פרטית, כמו לר' גרשון בער ג'ייקאבסאהן העורך של "אלגעמיינער זשונראל" נתן שקית נוספת "**פאָרן צייטונג**" [=עבור העיתון]. וכן לעסקן מר סעם דאמב חייך מאוד וקרא לו בשמו "**מיסטר דאמב**".

חברי 'ועד הנחות בלה"ק' ר' דוד פלדמן, ר' ישראל שמעון קלמנסון והת' חיים שאול ברוק ניגשו יחד עם ר' משה אהרן צבי וייס שתּרם את הספר החדש "תורת מנחם-תפארת לוי יצחק". התּורם הגיש לרבי את הספר שהודפס לכבוד ו' תשרי והרבי שליט"א אמר: "**אָ יישר כח' וכשחיוך על פניו הוסיף: 'על ספר צריך לשלם' וחיפש בכיס הסירטוק, וכשלא מצא אמר 'אין לי כסף כאן' ולקח שקית נוספת ונתן לו באמרו: 'הרי מצורף בזה דולר, זה יהיה לעקאח בשביל הספר און זאָל זיין אַ גוטן לעקאח'.**" התּורם ביקש ברכה לילדים והרבי שליט"א ענה "**אמן, בקרוב**". לעורך הספר ר' דוד פלדמן אמר '**בשעה טובה ומוצלחת**'.

החלוקה נמשכה שעות ארוכות והסתיימה באחת בלילה, כאמור הרבי שליט"א חילק בערב זה קרוב לשמונת אלפים שקיות לעקאח.

בכל
מכל כל

אמארי ה'תל"ב
עליוס לנה